

Společenství s věřícími (8. lekce)

Slyšel jsem kdysi od jednoho pastora příběh: Členka jeho sboru přestala chodit do společenství. Když ji po čase potkal, ptal se jí, proč již nechodí do sboru. Odpověděla, že se ve sboru potýkala s problémy, ale od té doby, co je sama doma s Bohem, má s ním lepší obecnství než kdykoliv předtím, a že její duchovní růst se ohromně urychlil. Pastor jí odpověděl: „Teď mi lžeš.“ Na její překvapený pohled pokračoval: „To, co mi teď říkáš, je v přímém rozporu s Božím slovem, a proto to nemůže být pravda.“

Tady by mohla lekce skončit. Doložme ji však Božím slovem, o kterém byla řeč. První kapitola Janova evangelia ztotožňuje Boží slovo se samotným Ježíšem Kristem. Apoštolé nás opakovaně vyzývají, abychom je předávali celé, nic z něj nepomíjeli. Když si čteme Bibli, zjišťujeme, že naprostá většina není psána pro jednotlivce, ale pro společenství. Většinu jejich příkazů a doporučení je možné realizovat jen ve společenství křesťanů nebo jeho prostřednictvím. Pro osamoceného jednotlivce zůstává z Bible jen slabý zlomek. Chceme-li tedy být poslušní Božím slovu, bez ostatních křesťanů se neobejdeme. Proto jsme vybízeni, abychom nezanedbávali křesťanské společenství: *Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.* (Žd 10,25)

Bůh nám představuje církev, její stavbu a vztah k Bohu prostřednictvím různých podobností.

Ženich a nevěsta

Učedníci Janovi a farizeové se postili. Přišli k němu a ptali se: „Jak to, že se učedníci Janovi a učedníci farizeů postí, ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim řekl: „Mohou se hosté na svatbě postit, když je ženich s nimi? Pokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit. Přijdou však dny, kdy od nich ženich bude vzat; potom, v ten den, se budou postit.“ (Mk 2,18-20)

Vztah k Bohu nám může připadat velice duchovní, nepochopitelný. Na druhé straně vztah muže a ženy je nám známý. Přes jeho šíři a mnohotvarost nám určitě neunikne řada jeho praktických stránek. Muž a žena se musí ve vzájemném vztahu poznávat, sdílet se, jeden o druhého opírat. Stejně intimní a zároveň praktický má být vztah křesťanů - církve (nevěsty) k Ježíši Kristu - Bohu (ženichovi).

Hlava a tělo

Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. Všechno podrobil pod jeho nohy a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest. (Ef 1,20-23) Také ve 12. kapitole první epištoly Korintským apoštol Pavel přirovnává církev k tělu a její jednotlivé členy k jeho údům.

Kdysi jsem slyšel zajímavé přirovnání: Představte si, že jdete a vidíte ze země třet prst. Co uděláte? Nejspíš začnete hrabat s očekáváním, že odkryjete tělo, které k němu patří. Osamocené prst je totiž nesmysl.

Na praktických cvičeních z fyziologie jsme jako medicí dělalí pokus: Do zkumavky naplněné živným roztokem jsme umístili kus střeva ze zabitého zvířete. Roztok byl udržován termostatem na tělesné teplotě a probublával jím kyslík. Tento orgán tedy měl vše, co potřeboval k životu. Také skutečně nějakou přežíval. Nemohl ale vykonávat nic užitečného, k tomu by potřeboval zbytek těla.

Stejně tak je to s osamoceným křesťanem. Maximálně může přežívat, ale jen výjimečně vidíme, že by měl sílu být také užitečný svému okolí. Výjimku tvoří ti, kteří procházejí takovou zkouškou ne vlastní vinou - dočasně osamoceným misionářům, vězňům, trosečníkům atd. Bůh dává nadpřirozenou posilu.

Někteří křesťané hrdě prohlašují: „Mne vede jen Bůh, lidi nepotřebuji.“ Někdy je totiž takový postoj považován za „duchovější“ než „pouhé členství v církvi“.

Podívejme se na něj z pohledu těla. Z hlavy - Krista - opravdu jdou nervy do celého těla a řídí jej. Bůh má takto přímé spojení s každým křesťanem - údem těla. Kdyby však zůstalo jen u tohoto spojení, tělo by vůbec nemohlo fungovat a jeho jednotlivé orgány také ne.

Celá řada řízení se totiž odehrává na nižších úrovních: Dýchání můžeme ovlivňovat vůlí (z mozku), ale většinou dýcháme automaticky v důsledku působení centra z prodloužené míchy. Když se začneme fyzicky namáhat, dech se automaticky zrychlí, spolu s ním i srdeční činnost. Příkaz k tomu však již nepochází z hlavy, ale z orgánů, které vnímají zvýšenou hladinu kysličníku uhličitého v krvi. Častokrát obdivujeme velmi jemnou práci lidských rukou, ale neuvědomujeme si, že to nemůže být pouze výsledek řízení naší hlavy. Řada čidel v úponech svalů registruje jejich pohyb a pomáhá doladovat pohyb celé ruky. Naše trávící soustava pracuje z větší části automaticky, bez ovlivňování ze strany hlavy. Většina řízení se odehrává na nižší úrovni. Tak bychom mohli pokračovat dalšími příklady.

Vidíme tedy, že osamocená existence některého orgánu či údu našeho těla nebo pouhá závislost na hlavě je v podstatě nesmyslem. Může být vhodná pro anatomický preparát, ale k smysluplnému životu určitě není.

Armáda

V šesté kapitole Efezským apoštol Pavel přirovnává křesťana k vojákovi a popisuje podrobně jeho duchovní výzbroj. I z tohoto přirovnání se můžeme hodně naučit. Existuje úsloví „sám jako voják v poli“. Trefné - samotný voják většinou nic nezmuže (zajisté, že s výjimkou filmových hrdinů, jako je Rambo a jemu podobní). Je však také známo, že bitvy nevyhrávají armády nejlépe vyzbrojené či nejpočetnější, ale ty, které dokáží operovat koordinovaně v závislosti na svém velení. I rozkazy, které nemusí být nejlepší, mají vynikající výsledky při rychlé a přesné realizaci. Tam, kde si však „každý velí sám“, je porážka zaručena.

Nejen vojáci, ale i malé děti vědí, že armádu neřídí jen generál, ale zároveň celá řada nižších důstojníků. Bez nich by armáda absolutně nemohla fungovat. Navzdory tomu mnohým křesťanům představa církve vedené pouze Duchem svatým bez „nižších velitelů“ nepřipadá směšná. (Mnohdy se jí snaží dokonce realizovat.)

Vraťme se k textu apoštola Pavla. Mluví o „štítu víry“ jako součásti naší výzbroje. Stojí za povšimnutí, že v řeckém originálu není použito slovo znamenající malý kulatý štít, který římscí vojáci používali k osobnímu boji, ale slovo pro štít velký, hranatý, ze kterých římské

legie vytvářely hradbu proti nepříteli nebo proslulou „želvu“. Díky této koordinované ochraně byla legie obtížně zranitelná. Převaha legií ve starověku nad ostatními vojsky spočívala nejen v promyšlené výzbroji, ale i ve vynikající organizaci a disciplíně.

Pastýř a ovce

*Já jsem **dobrý pastýř**. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce. Ten, kdo není pastýř, kdo pracuje jen za mzdu a ovce nejsou jeho vlastní, opouští je a utíká, když vidí, že se blíží vlk. A vlk ovce trhá a rozhání. Tomu, kdo je najat za mzdu, na nich nezáleží. Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne, tak jako mě zná Otec a já znám Otce. A svůj život dávám za ovce. (J 10,11-15) - Stejně jako o □ samotném vojáku vpolí”, můžeme mluvit o ztracené ovečce. Ta se může stát pouze kořistí dravé zvěře, těžko může být někomu užitečná. Totéž platí o osamoceném křesťanu. O tomto tématu je napsaná celá kniha - „Žalm 23 z pohledu pastýře ovcí” od W. Filipa Kellera.*

Jistě bychom našli celou řadu dalších přirovnání. Není to ale potřeba. Výše uvedená přirovnání nám dávají dostatečně plastický obraz, abychom viděli církev - společenství věřících - velice reálně, a mohli se podle toho řídit.

Je možné položit důraz na kterýkoliv z uvedených obrazů, můžeme zdůrazňovat např. kázeň a poslušnost v církvi na základě obrazu armády. Stejně tak můžeme zdůraznit slabost a bezmocnost jednotlivých křesťanů, vyjdeme-li z obrazu ovcí. Potom budeme naopak stavět do popředí péči a trpělivost, která jim má být věnována. Písmo však tvoří jeden celek, a proto neopomíjeme žádný aspekt církve, který nám byl z něj zjeven. Je mnohotvárná, podivuhodná, nedokonalá (jak v důsledku nemoci zdevastované tělo může stále přežívat!) a pro nás křesťany naprosto nezbytná.

Pán Ježíš nám dal nádherné zaslíbení: *Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich. (Mt 18,20)* - Mnohokrát jsem nad ním přemýšlel a ptal se: Jak je to možné? Cožpak neviditelný Kristus sedí s námi, když se sejdeme jako křesťané? Později jsem si uvědomil, že Bible, Boží slovo, je sám Kristus. Když je naplňováno, zjevuje se on sám. Teprve ve společenství křesťanů můžeme naplnit většinu Božího slova - scházet se k Večeři Páně, napomínat se, vyučovat, povzbuzovat, sloužit si vzájemně dary Ducha svatého... Skutečně, ve společenství se uprostřed nás zjevuje Kristus!

Což tedy, bratři? Když se scházíte, jeden každý z vás píseň má, učení má, jazyk má, zjevení má, vykládání má, všechno to budiž k vzdělání. (1K 14,26 kral.)

Co z toho plyne, bratři? Když se shromažďujete, jeden má žalm, druhý slovo naučení, jiný zjevení od Boha, ještě jiný promluví ve vytržení a další to vyloží. Všecko ať slouží společnému růstu. (1K 14,26)

Verš uvedený ve dvou překladech mluví o vzájemné službě křesťanů na shromáždění. Myslím si, že jejich závěr je důležitou instrukcí pro jakékoliv počínání v církvi - ať veškeré naše počínání v církvi slouží ke vzdělání, budování, společnému růstu. Často můžeme vidět uplatňování osobních ambicí, různých „pravd”. A církev trpí a je ničena místo toho, aby byla budována.

Již to je vaše prohra, že se vůbec mezi sebou soudíte. Proč raději netrpíte křivdu? Proč raději nenesete škodu? (1K 6,7) Ano, je mnohokrát lepší nést škodu, nežli „zvítězit“ ve vzájemných rozporech.